

עפ"ג (ירושלים) 38831-02-25 - נתנאל ג'ילברט זמור נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עפ"ג 38831-02-25 זמור נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופטת לומפ כבוד השופט נחלון כבוד השופט גורדון
המערער

נתנאל ג'ילברט זמור
על ידי ב"כ עו"ד ניר רותם

נגד
המשיבה

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
על ידי ב"כ עו"ד ג'ני אבני

פסק דין

כללי

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים בת"פ 34072-06-23 (כבוד השופטת ק' צוטקוב-דורפמן). הערעור ממוקד בהחלטת בית המשפט שלא לבטל את הרשעת המערער.

רקע תמציתי

2. כנגד המערער הוגש כתב אישום שייחס לו עבירות שונות כלפי רעייתו. ביום 14.3.24 נערך בין הצדדים הסדר טיעון, והמערער הודה בעובדות כתב אישום מתוקן הכולל שני אישומים. על פי האישום הראשון, ביום 4.3.23 התגלע ויכוח בין המערער לרעייתו, שבמהלכו, בין היתר, איים המערער על רעייתו ברצח כמפורט בכתב האישום. על פי האישום השני, בחודש דצמבר 2022 התגלע בין המערער לרעייתו ויכוח על רקע מתן טיפול תרופתי לבנם הקטין. המערער לקח את הקטין מידי רעייתו בכוח תוך הפעלת לחץ על ידיה, ומשזו החביאה את התרופה חסם את דרכה לעבודה, נטל סיכה משערה, הסיר את מטפחת ראשה ואחז בידי בגבה, כדי שתשיב לו את התרופה. בגין מעשים אלה הורשע המערער בעבירות איומים ותקיפת בת זוג.

3. שירות המבחן המליץ לשקול את ביטול הרשעת המערער.

בתסקיר צוין, כי המערער הוא כבן 36, נשוי ואב לשלושה, העובד כמהנדס חשמל בחברת אינטל. המערער עלה לישראל, ובהמשך התגייס לשירות מלא בסיירת גולני. המערער ורעייתו חוו בקשר ביניהם קשיים, ובעקבות האירועים שבכתב האישום עברו טיפול זוגי ממושך שאותו

עמוד 1

סיימו לאחר שהמטפל התרשם שאין בו עוד צורך בשלב הנוכחי. כמו כן, נוטל המערער חלק בטיפול פרטני ממושך ביחידה למניעת אלימות זוגית של הרשות המקומית, ולדברי המטפלת הוא מתמסר לטיפול, מגיע לפגישות בעקביות, ומשתף בחייו. המטפלת ציינה, כי המערער מבצע "עבודה טיפולית מאומצת", ולהתרשמותה הוא בעל גמישות מחשבתית ומוטיבציה לשינוי.

שירות המבחן ציין, כי המערער מודה שבמהלך ויכוחים הוא נוטה לשחרר כעס, לעיתים בקללות, לעומת רעייתו המתכנסת בתוך עצמה. שירות המבחן אף התרשם, כי המערער מתקשה לראות במעשים שבאישום השני משום תקיפה, אם כי הוברה שהוא רוצה להימנע מהתנהלות מאיימת ותוקפנית ולשקם את יחסיו הזוגיים עם רעייתו.

במכלול המליץ, כאמור, שירות המבחן לשקול את ביטול הרשעת המערער, בצינו את התהליך הטיפולי המשמעותי שעבר; את הצער והחרטה שהוא מביע; את רצונו בהמשך שינוי; ואת החשש שההרשעה תפגע בו מקצועית וכן בשמו הטוב.

4. בגזר הדין דחה בית משפט קמא את המלצת שירות המבחן. בית המשפט ציין, כי המערער אמנם לוקח אחריות, אך נוכח האמור בתסקיר "לא ניתן להימנע מהתחושה כי ממעיט מחומרת התנהגותו", כך ש"נראה כי נדרשת [למערער] עוד דרך טיפולית לא מבוטלת בהקשר זה, ותקווה אני כי [המערער] ישכיל לעמוד בה". בית המשפט קבע, כי אמנם רף האלימות הפיסית באירוע מושא האישום השני אינו גבוה, אך הדבר היה בנוכחות בנם של בני הזוג, וכי האיום באירוע מושא האישום הראשון היה "בוטה ומפחיד תוך ויכוח סתמי" ובמסגרתו המערער הבהיר לרעייתו "באופן מפחיד ומרתיע ביותר כיצד ישים קץ לחייה". בית המשפט סבר, כי ביטול הרשעה במקרה מעין זה יפגע בשיקולי ענישה של גמול והרתעה, וכן בצורך לשמור על ביטחונם של רעיית המערער וילדיהם. עוד קבע בית המשפט, כי המערער לא הראה פגיעה קונקרטית בסיכויי שיקומו. את התהליך שעבר המערער הביא בית המשפט בחשבון בכך שגזר עליו עונשים ברף התחתון של מתחם העונש ההולם שקבע, של מאסר על תנאי ושירות לתועלת הציבור בהיקף 150 שעות.

5. המערער לא השלים עם ההחלטה שלא לבטל את הרשעתו, ומכאן הערעור שלפנינו. טענות המערער הועלו בהודעת הערעור, וטענות שני הצדדים נשמעו בדיון מיום 1.7.25. במסגרת הדיון דיברה אף רעיית המערער, שביקשה לקבל את הערעור, וציינה, בין היתר, כי "ברוך השם הצלחנו להשתקם וקיבלנו החלטה שניקח את כל הטיפולים האפשריים [והמערער] עף על זה באומץ ובעשיה".

הכרעה

6. כידוע, לשם ביטול הרשעה על המערער לעמוד בשני תנאים מצטברים: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..." (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)). שני השיקולים מקיימים

ביניהם יחסי גומלין, כך ש"ככל שהעבירה שעבר הנאשם ונסיבות ביצועה הן ברף הנמוך, כך פוחת האינטרס הציבורי שבהרשעה. כפועל יוצא, ניתן להקל על הנטל המוטל על כתפי הנאשם להראות את עצמת הפגיעה שתיגרם לו כתוצאה מן ההרשעה כתנאי לאי הרשעתו בד"ן" (רע"פ 3515/12 **מדינת ישראל נ' שבתאי**, פסקה 39 (10.9.2013)).

7. על רקע הלכה זו, הערעור שכאן מעורר התלבטות.

8. מבחינת העבירות, הרי שמעשי המערער, ובייחוד האיום הבוטה והקונקרטי שהשמיע כלפי רעייתו, הם כאלה שיש להוקיע בכל תוקף. כמו כן, כבר נקבע כי ככלל עבירות אלימות במשפחה אינן מסוג המאפשר ביטול הרשעה (ראו רע"פ 6002/22 **ריאבנקו נ' מדינת ישראל**, פסקה 14 (19.9.2022)).

אל מול זאת, הוטעם ש"לא ניתן לקבוע כי **לעולם** לא ניתן יהיה להורות על ביטול הרשעתו של מי שהורשע בעבירות אלימות במשפחה" (רע"פ 5006/24 **כהן שדה נ' מדינת ישראל**, פסקה 20 (15.7.2024)), ההדגשה במקור). בנוסף לכך, ומבלי להקל ראש בחומרת מעשיו, אירוע התקיפה שביצע המערער כלל אלימות ברף נמוך-יחסית, והוא נעשה על רקע רצונו לתת טיפול רפואי לבנו.

9. מבחינת הפגיעה בשיקום, הרי שיש לשקול את נסיבותיו האישיות של המערער, שכאמור עלה לארץ, שירת בצה"ל כלוחם קרבי בסיירת גולני, ולאחר האירועים עבר תהליך טיפולי ממושך, זוגי ופרטני. המטפלים ציינו, כאמור, את רצינותו, מסירותו ואת התהליך הפנימי שעבר. המערער אף שירת לאורך השנים במילואים, ובמלחמת חרבות ברזל שירת כ-140 ימים כלוחם, עד ששירותו הופסק בשל הרשעתו, כפי שיפורט להלן.

10. בית משפט קמא סבר, כי ההרשעה לא תפגע בשיקומו של המערער, אך לטעמנו החמיר עמו בשניים:

ראשית בית המשפט סבר שלמערער ממילא נדרשת עוד "דרך טיפולית לא מבוטלת", בעוד שלטעמנו התמונה הכוללת העולה מן התסקיר היא של מי שכבר עבר תהליך טיפולי ממושך, מעמיק, רציני ומשמעותי. נראה, כי ביסוד הערכת החסר של בית משפט קמא את עוצמת השיקום עומדת הבנתו שמן התסקיר עולה שהמערער "ממעיט מחומרת התנהגותו", כאמור לעיל. אלא שלטעמנו, מן התסקיר לא עולה כי המערער הקל ראש באיום שהשמיע, ההיפך, ואף צוין כי המערער "מבין כי הרחיק לכת ופגע [ברעייתו]... תיאר הבנה שהיא נפגעה מאימויו". אשר למעשה התקיפה, הרי שניתן להבין גם אמירה לפיה המערער, כמי שאינו משפטן, יירתע מלהגדיר את המעשה כמצב שבו הוא "תקף את רעייתו", על פי המובן הפשוט של המילים בשפת הדיבור, אולם הוא הביע באופן ברור "אמפטיה והבנה לתחושותיה של [רעייתו] ורצון להתנהל אחרת", וביקש "להימנע מהתנהלות מאיימת ותוקפנית", באופן המלמד על נטילת אחריות לצד הבנה שהתנהלותו זו הייתה חמורה. אין אפוא לראות במערער כמי שמצוי בתחילת הדרך השיקומית, אלא בשלב מתקדם שלה. כך גם עלה מדברי המטפלים כפי שהובאו בתסקיר,

ומדבריה של רעיית המערער לפנינו. לעניין זה נציין כי אנו ערים לזהירות הנדרשת בבחינת דברים מסוג זה המועלים בידי נפגעי ונפגעות עבירות של אלימות במשפחה, אך במקרה הנוכחי התרשמנו שמדובר בתחושות אמת המעוגנות בעובדות.

שנית, בית המשפט התייחס להעדר הוכחה לפגיעה קונקרטית במישור התעסוקתי, אך לטעמנו בעניינו של המערער היה מקום להתייחס לפגיעה הקונקרטית שנגרמה לו במישור הצבאי. המערער שירת, כאמור, כלוחם מילואים לאורך שנים, וגם בתקופת מלחמת "חרבות ברזל" שירת 140 ימים. במסגרת הערעור הגיש המערער מסמך מאת שלטונות צה"ל, שממנו עלה שהרשעתו הביאה לכך שהוא לא זומן להמשך שירות מילואים (ראו המסמך שהוגש ביום 4.8.25). על רקע רצונו מעורר ההערכה של המערער להמשיך לשירות ולתרום למדינת ישראל, תוך סיכון חייו בכלל ובימי מלחמה אלה בפרט, ברי כי הרשעתו והפסקת שירותו עלולה לפגוע בו ובהמשך שיקומו, ולהשליך על מישורי חייו האחרים. נוסף, כי האפשרות שהמערער יחזור לשירות במילואים תואמת גם את האינטרס הציבורי (ויוער כי אף המשיבה לא סברה שמבחינה עניינית קיימת מניעה לאפשר זאת).

11. נוכח יחסי הגומלין בין התנאים, אנו סבורים כי חרף הבוטות של האיום שהשמיע המערער והמעשים שביצע, וחרף הגישה הכללית כלפי עבירות של אלימות במשפחה, הרי שעוצמת הפגיעה בו ובתהליך השיקומי המשמעותי והמרשים שעבר, מצדיקה לקבל את המלצת שירות המבחן ולבטל את הרשעתו.

12. הערעור מתקבל אפוא. הרשעת המערער תבוטל. כמו כן, יבוטל עונש המאסר על תנאי שהוטל עליו. עם זאת, לאור ביטול עונש המאסר על תנאי, כאמור, היקף השירות לתועלת הציבור יעמוד על 250 שעות.

המזכירות תשלח את העתק פסק הדין לב"כ הצדדים ולשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ד אב תשפ"ה, 18 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.